

Nøvn

Ein umhildin útiseti er slóknaður

Mikudagin fyrsta juni doyði tann vælkendt útisetin og fyrrverandi stjórin, Svend Thulesen, 82 ára gamal.

Svend, sum var av danskari ætt, kom sum bara tíggju ára gamal smádrongur og elstur av trimum systkjum til Vágs, har pápi hansara var settur í prestastarv, stutt fyri kríggið. Børnini lærdu skjótt føroyskt, og Svend tók preliminarprógv bara fjúrtan ára gamal. Við tað, at skúlin í Vági enn ikki var heilt viðurkendur, mátti sjálf eksamineringin vera á Tvøroyri. Hann arbeiddi eitt stutt skeið á *Gørðunum í Vági*, men fór niður til Danmarkar beint eftir kríggið og meldaði seg, sum so nógvir aðrir føroyingar á *Akademisk studenterkursus*, haðani hann tók studentsprógv í 1947. Hann las á Handilsháskúlanum og gjørdist civil-økonomur í 1954; arbeiddi síðani á Colgate/Palmolive-fyritøkuni, inntil hann 1960 kom til *Nordafar* í Grønlandi sum stjóri. Seks ár seinni bleiv hann settur sum ovasti leiðari av *P/f J.F. Kjølbro* í Klakksvík, har hann kom at arbeiða í ein heilan mansaldur.

Hann giftist í 1951 við Astu Gaard, sum eisini var vágbingur og tey fingudóttirina Randi, sum hevur arbeitt í meira enn 25 ár á *Tí føroysku Social-ráðgevingini* í Kjøpinhavn. Í 1999, tá ið konan doyði, flytti Svend niður aftur til Kjøpinhavar, har hann hevur búð síðani og havt eina sera aktiva pensionistatilveru.

Vit komu at kennast í studentatíðini síðst í 50´unum. Sjálvt um Svend var liðugur kandidatur, var hann javnliga at siggja í útisetafeløgnum, serliga í *Sankta Ólavs kirkjuliði* og í *Tí kristiliga Ungmanna-felagnum*, sum helt til í táverandi KFUM, tætt við Nørreport. Men hann kom eisini í Føroyingafelag og onkuntíð í Studentafelagið.

Atli Dam og Svend Thulesen búðu báðir í *Hvidovre*. Tað var bara eitt steinkast millum teirra. Svend búdi á Kettegårds allé, sum er ein síðugøta til *Arnold Nielsens boulevard*, har Atli búði. Teir høvdu døturnar í sama

barnahava og fingudóttirina Randi, sum hevur arbeitt í meira enn 25 ár á *Tí føroysku Social-ráðgevingini* í Kjøpinhavn. Í 1999, tá ið konan doyði, flytti Svend niður aftur til Kjøpinhavar, har hann hevur búð síðani og havt eina sera aktiva pensionistatilveru.

So skjótt sum Svend hevði etablerað seg av nýggjum sum útiseti og pensionistur í Kjøpinhavn, kom hann aftur at vitja í *Sankta Ólavs kirkjuliði*, og vit valdu hann til grannskoðara hjá meinigheitsráðnum. Hartil gjørdist hann okkara fasti orðstýrari á tí árliga aðalfundinum. Vit høvdu eitt framúrskarandi gott samstarv við Svend tey ellivu árin, hann arbeiddi fyri okkum í tí føroyska meinigheitsráðnum við Sámalskirkjuna.

Tað var altíð hugaligt at skifta orð við hann aftaná guðstænastuna í kryptuni í Sámalskirkjun, har hann m.a.

fortaldi um sínar barnadagar í Vági. Men hann fortaldi eisini um sítt fjøllbroytta otium sum pensionistur. Hann ferðaðist nógv og víða um, bæði í Europa og í Suðuramerika. Hann vildi alsamt orientera seg og hava nýggja informatiónir, og tað gevur lívskvøldinum tað størsta innihaldið.

M.a. hevði hann fyri fáum árum síðani verið ein túr í Berlin, og ta ferðina vendi hann støðugt aftur til. Hann var so hugtikin av býnum við áanna Spree, at hann næstan hevði tað eins og danska skaldið *Klaus Rifbjerg*, sum sigur: *»Den by bliver man aldrig færdig med«*. Vit kundu tosa í tímavis um Berlin. Og eg eri rættiliga vísur í, at hevði lív og heilsa verið, so hevði kuffertið hjá Svend skjótt verið pakkað aftur til Berlin. Hann kendi eisini væl sangin hjá Marlene Dietrich: *Ich hab ´noch einen Koffer in Berlin*. Vit kundu havt ynskt fyri Svend, at hann hevði náað og upplivað einaferð enn at spáka á *Kurfürstendamm*. Men tann bilandi heilsan loyvi honum bara at ímynda sær tað upplivisi í hugaheiminum.

Við hesum reglum fari eg at lýsa frið yvir minni um ein hábærsligan, distingveraðan og korrekta mann, sum hevur sett stór spor bæði úti og heima.

Virgar T. Dalsgaard

Andreas Elmo Thomsen f. 28.mai 1928 – d. 31. mai 2011 in memoriam

**Nú fækkast í vinaskara,
nú fjølgast hitt fagra lið,
har vinirnir feigir fara
at finna hin æviga frið.**

Stóra still og syrgin rennur
sína søguríku leið,
eina hon hvønn mannin kennir,
sum á hennar steinum steig.

Tíðarflóð um foss er farin,
áarstreymur hevur sætt
úr vøggubeð í kikjugarðin,
lív og deyða, ætt úr ætt.

Í dag hon syrgir farna sonin,
sum her livdi dast av tíð,
dygst við á var heimalonin,
hann nú gamal búði í.

Faðirleysur hann seg menti
væl til vitran mentamann,
sum so trúgvur starv sítt tjenti,
at tú ongan betri fann.

Skúlamaður av teim bestu
hann sum ættmenn góður bleiv,
um hann ei var, sum tey flestu,
hægstu rók hans skúli kleiv.

Einsamallur millum manna,
vinaleysur ei hann var,
kæti hans, vit máttu sanna,
brá av besta viti bar.

Hollur oss hann mangan vísti
makaleyst sítt bjarta vit,
altíð ljóst hans pera lýsti,
har hon okkar lív gav lit.

Merkismaður frá er farin,
sanna mugu mong við mær,
eftir vallar eina varðin,
hann so stillur setti sær.

Andreas Elmo tókk for løtur,
vit øll fingudær við lið,
til tú fórst av foldarfløtu:
"Kæri vinur, hvíl í frið!"

Stóra still og syrgin streymar
sína søguríku leið,
murrar manni kenslur eyamar
nú ei meir á stein hann steig.

Stóra rennur oman garða,
oman dal í saltan sjó,
laðar manni minnisvarða,
dygst við á har smátta stóð.

Tíðarflóð úr fjall til strandar
myndar lív og lívsins lag,
oss í huga vinin gandar,
sum nú hvílir undir flag.